

КРИМИНАЛНИТЕ ЗАГАДКИ  
НА ГОСПОЖИЦА ЪНДЪРХЕЙ



# УБИЙСТВО

В ЕНДЪРЛИ ХОЛ

ХЕЛЕНА  
ДИКСЪН



СН  
СОФТПРЕС

## ПЪРВА ГЛАВА

---

ЛЯТОТО, ДАРТМУТ, 1933

Госпожа Тредуел стисна устни и разгледа писмото, което нейната внучка Кити ѝ беше показала. Кити Ъндърхей закусуваше с баба си и леля си Ливи в личния апартамент на баба ѝ в хотел „Делфин“. Ливи беше паднала по стълбите в дома си в Шотландия няколко седмици по-рано и беше счупила стъпалото и рамото си. Сега беше отседнала в „Делфин“, за да си почива и да се възстанови, преди да се върне у дома.

Небето отвъд еркерния прозорец беше яркосиньо и безоблачно, а сутрешното слънце вече нагряваше въздуха, нахлуващ в стаята през отворените отдушници. Ливи се усмихна на Кити, докато баба ѝ препрочиташе писмото с покана за гостуване от роднините на бащата на Кити.

– Не знам, скъпа моя. Изборът е твой. Ако желаеш да гостуваш на тези хора, тогава предполагам, че хотелът може да се лиши от теб за една седмица. – Баба ѝ пусна писмото на масата, като на косъм пропусна мармалада.

– Мисля, че Кити заслужава да се наслади на кратка почивка след ужасните събития от последните няколко седмици. В крайна сметка не всеки ден човек се оказва

замесен в разкриването на убийство – отбеляза Ливи и надникна към сестра си над ръба на порцелановата си чаша. Трепна леко, когато раздвижи нараненото си стъпало, което все още беше обвито в пластове превръзки.

Кити намери коментара на леля си за леко омаловажаваш, предвид че се бяха случили три жестоки убийства, палеж, кражба с взлом и посегателство над живота ѝ. Всичко това бе пряко свързано с отдавна отчуждения ѝ баща Едгар Ъндърхей, когото не беше виждала от четиригодишна възраст, допреди всички тези събития.

Сега поканата да гостува в Ендърли Хол лежеше на масата пред нея именно благодарение на баща ѝ. В стремежа си да се реваншира за продължителното си отсъствие и живота си на мошеник, Едгар беше убедил сестра си лейди Медфорд, с която не бяха в най-добри отношения, да признае Кити за своя племенница. Кити нямаше представа какво е направил, за да придума леля ѝ, тъй като братът и сестрата дори не си говореха. Каквото и да беше направил обаче, явно беше свършило работа.

И така, сега тя беше получила старателно формулирана покана да гостува на леля си, чичо си и братовчедка си Луси за една седмица в имението им в провинцията близо до Ексетър.

– Би било хубаво поне да се запозная с тях. Ако не си паснем, винаги мога да си намеря извинение и да съкратя гостуването – отбеляза Кити. Беше любопитна да научи повече за тази страна на семейството си, страна, за чието съществуване доскоро не беше подозирала. Знаеше много малко за роднините на баща си.

Баба ѝ не изглеждаше убедена.

– Лорд Медфорд е високоуважаван, скъпа моя. Той направи изключителни неща по време на войната, нали знаеш, доставяше боеприпаси и изобрети няколко материала, които много помогнаха на военното ведомство – отбеляза кротко Ливи.

– Знам, но Едгар Ъндърхей не е особено надежден. Кой знае какво е казал на сестра си, за да я накара да отпрати

## УБИЙСТВО В ЕНДЪРЛИ ХОЛ

тази покана. След цялата история с рубина, която едва не погуби Кити, можем ли да се доверим на подобна покана? Не знаехме нищо за връзката им до миналата седмица. – Баба ѝ изгледа писмото с подозрение.

– Любопитна съм да се срещна с тях и да науча повече за семейството си по бащина линия. А и Луси беше така любезна да ми изпрати телеграма, с която да ме насърчи да приема още преди същинската покана да пристигне. – Кити намаза с масло триъгълна препечена филийка, като усилено избягваше погледа на баба си. Напоследък неудовлетвореността, която я беше обзела преди последните драматични събития, започваше да се завръща и тя се чувстваше ограничена и отегчена.

Възрастната жена въздъхна и сякаш прие поражението си.

– Предполагам, че е по-добре да се запознаеш с тях. Поне изглеждат почтени. А и ти ми се струваш малко напрегнатата, така че би било хубаво да си сред компания.

Под масата Ливи побутна със здравия си крак глезена на Кити.

– Мислиш ли, че ще имаш нужда от камериерка, скъпа моя? Толкова голяма къща... можеш да вземеш назаем моята Естер.

Кити изобщо не се блазнеше от идеята да я придружава мрачната Естер с вечните ѝ оплаквания от лумбаго и безсъние.

– Сигурна съм, че леля Хортенз има достатъчно прислуга, а и съм свикнала да се оправям сама.

Баба ѝ изсумтя и се изправи.

– Не бих искала да си помислят, че не можем да си позволим да поддържаме прислуга. Ти не се нуждаеш от милостиня.

Кити осъзна, че ако не внимава, ще бъде неспасяемо вързана за Естер.

– Ами ако Алис ме придружи? – Алис беше млада камериерка в хотела. Беше на шестнайсет години и най-голямото от осем деца в бедно семейство. Момичето беше умно

и жизнерадостно, и Кити харесваше компанията му. Освен това Алис вероятно щеше да се зарадва да посети голяма къща и да си отпочине от обичайните си задължения.

– Струва ми се приемливо и хотелът може да се лиши от нея за седмица – каза баба ѝ със смекчена гордост.

Кити забеляза как Ливи се опитва да скрие усмивката си.

– Трябва да си поръчаш и една-две нови рокли, Кити, да покажеш прекрасната си стройна фигура. Много млади жени биха завидели на хубавата ти кожа и естествено русата ти коса. Поне от това разбирам, а и очаквам там да има повече общество. – Ливи ѝ намигна. – Срамота е, че симпатичният млад капитан Брайънт не е включен в поканата.

– Ливи! Матю е приятел и нищо повече, както добре знаеш – смъмри тя леля си, въпреки че лицето ѝ пламна от намека.

Доскоро капитан Матю Брайънт беше отседнал в „Делфин“ – баба ѝ го беше наела малко след първото убийство, за да охранява както Кити, така и хотела. Родителите му бяха стари познати на баба ѝ, а Мат неотдавна бе напуснал поста си в правителството и се беше оказал напълно свободен, когато баба ѝ имаше нужда от него. В крайна сметка беше спасил както Кити, така и баща ѝ от убиеца, излагайки себе си на значителна опасност.

Наскоро се беше преместил в малка модерна къща в близкия Галмптън и беше започнал собствен бизнес в областта на сигурността и частното разследване. В момента беше ангажиран с разследването на поредица от кражби на бижута от гости на първокласен хотел в Торки. Въпреки че беше с около десетилетие по-възрастен от двацет и три годишната Кити, статутът му на военен герой и вдовец, както и финансовата му стабилност, го бяха превърнали в изкусителен улов за местното общество. Както баба ѝ и Ливи много добре знаеха. Докато беше работила с Мат по разкриването на убийствата, извършени едва преди няколко седмици, Кити беше разбрала, че все още го преследват призраците от миналото му. Неща, които беше видял и

## УБИЙСТВО В ЕНДЪРЛИ ХОЛ

извършил по време на войната, както и ужасна лична трагедия, която го беше оставила вдовец толкова млад. Искаше ѝ се Мат да ѝ разкрие повече за миналото си, но знаеше, че той се бори ожесточено с всичко, което смята за слабост.

– Тогава по-добре да изпратя отговор на леля Хортенз, че приемам поканата ѝ, а после да известя младата Алис, че ще пътуваме. – Кити попи зъгълчетата на устата си с лепената салфетка и се изправи, като взе писмото си от масата.

Знаеше, че баба ѝ и леля ѝ едва ще дочакат да излезе, за да започнат да обсъждат гостуването ѝ и какво вероятно е семейството на баща ѝ.

– Хората започват да говорят – каза тя на Мат по-късно същия следобед, когато пристигна в хотела, за да я заведе на чай в салона на замъка Дартмут. Въпреки елегантната кройка на костюма му, с високата си и жилава фигура винаги изглеждаше леко небрежен.

– Дефинирай „хора“ – ухили ѝ се Мат, докато Кити взимаше ръкавиците и дамската си чанта. Трапчинката на бузата му веднага изникна и тъмносините му очи проблеснаха игриво.

– О, добре, леля Ливи. – Тя му се усмихна в отговор, когато излязоха от прохладата на облицованото с дъбови дъски хотелско фоайе на яркото слънце по крайбрежната алея.

Светлината искреше по набраздените от ситни вълнички води на река Дарт, докато те си проправяха път към устието ѝ в открито море. Замъкът Дартмут със своята горда кула от сив камък стоеше на пост от едната страна на реката, а по-малкият замък Кингсуеър се издигаше на срещу-положния бряг. И двете постройки охраняваха устието на реката и градовете отсам, както бяха правили векове наред.

Мат ѝ предложи ръката си и тя отпусна деликатно длан върху нея. Мускулите му се стегнаха леко при допира ѝ и тя с облекчение заключи, че рамото му вече се е възстановило от нараняванията, които беше получил преди няколко седмици, когато се бе сборил с убицеца. Все още ѝ

беше трудно да повярва, че онези ужасяващи събития са се случили на такова спокойно място.

– И притеснява ли те това, че леля ти Ливи си прави изводи? – подкачи я той.

Кити се засмя.

– И двамата знаем, че изобщо не ме притеснява. Радвам се на твоето приятелство. И нямам търпение да чуя всичко за последния ти случай. Прочетох във вестника, че е имало арест.

Извървяха в блаженство стръмния трийсетминутен маршрут покрай залива Уорфлийт до замъка. Салоните за чай бяха пълни и им се наложи да изчакат няколко минути, докато сервитьорката разчисти маса за тях.

– О, боже, забелязаха ни – промърмори Кити, когато позната женска фигура им махна властно от масата си в другия край на заведението.

Примирени със съдбата си, те прекосиха помещението, за да поздравят госпожа Крейвън, бивша кметица на Дартмут и близка приятелка на бабата на Кити.

– Капитан Брайънт, колко е приятно да ви видя отново. И теб, Кити. – Кити знаеше, че госпожа Крейвън никога не я е било грижа за нея, а още по-малко сега, след като едва се беше възстановила от нападението на крадците, които бяха търсили скъпоценния камък в дома ѝ, защото подозирали, че е скрит там от Елоуд, изчезналата майка на Кити.

– Изглежда, че напълно сте се възстановили, госпожо Крейвън – отвърна Мат.

– Не и благодарение на онзи грубиян, който ме нападна. Доста се притеснявах да се върна у дома. – Перото на шапката ѝ потрепна възмутено. Кити се помъчи да си представи страховитата госпожа Крейвън притеснена за каквото и да било. Тя беше непоклатима дама със строго изражение, член или председател на всеки значим комитет в града.

– Надявам се, че баба ти и Ливи са добре? – обърна се към Кити тя.